

With
Love

Sweet Candy Fairy

ให้รักนี้ มีแต่ 2
ความหวาน

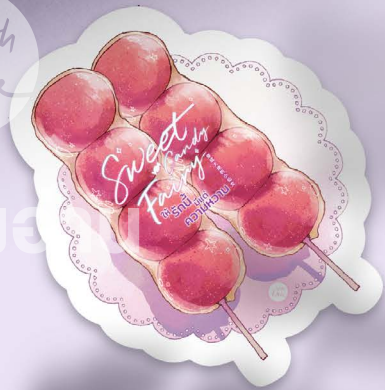
穿成大佬的小仙女

เขียน : ชุนเตาหาบ
แปล : พรรณเดือนสารท

JAMSAI

พิมพ์ครั้งที่ 1

穿成大佬的小仙女 2

Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 2

春刀寒

ซุนเตาหาน

พฤษเดือนสารท แผล

แม่เขาจะลืมเลือนอดีตชาติไปนานแล้ว ลืมเลือนคำสัญญาว่าจะส่งของขวัญ
ให้เธอในหิมะแรกของปี แต่เธอก็ยังคงมีความสุข
เธอไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ไม่ขออะไรเพิ่มอีกแล้ว
เธอแค่อยากให้เขามีชีวิตอยู่อย่างดี
มีชีวิตอยู่ก็พอแล้ว
ลมหนาวและเสียงคนลั่นอยู่ไกลออกไป ในดวงตาเธอมีแต่เขา
จึ้งรู้สึกรู้สึกว่าหัวใจตนเองเต้นช้าลงครึ่งจังหวะ ขนาดลมหายใจก็ยังช้าลง
ผ่านไปเนิ่นนาน เขาก็หัวเราะเบาๆ ทามเธอเสียงแหบพร่า “ฉันเคยเตือนเธอแล้ว
ไม่ใช่เธอ ถ้ายังมองฉันอย่างนี้ต่อไปจะให้เธอได้รู้ผลลัพธ์”

คำนำ

หลังจากเปิดตัว 'ซีอิ่ง' กับ 'จี้ร้ง' ไปในเล่มแรก 'Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน' นิยายขนาดความยาวสามเล่มจบเรื่องนี้เดินทางมาถึงครึ่งทางแล้วค่ะ การปรากฏตัวของซีอิ่งเป็นดั่งแสงสว่างที่ให้ความอบอุ่นกับชีวิตของจี้ร้ง และนั่นทำให้เขาอยากจะมีเธออยู่เคียงข้าง แต่เพราะชื่อเสียงที่ไม่ค่อยจะดีนัก และไม่อยากให้คุณสมบัติของตัวเองเข้าประมวลเกณฑ์ชีวิตนักเรียนเลวครบทุกข้อ (ประมวลเกณฑ์ชีวิตนักเรียนเลวของจี้ร้งนั้นมีอะไรบ้าง ติดตามได้ในเล่ม) เขาจึงตั้งใจว่าจะไม่มีความรักก่อนวัยอันควรเด็ดขาด! ดูเหมือนว่าตรรกะเช่นนี้จะมีแต่ลูกพี่จี้ร้งนี่แหละค่ะที่คิดได้ เพราะใครมีตาล้วนแล้วแต่ต้องมองเห็นความน่ารักของซีอิ่งกันทั้งนั้น คนที่ตั้งมั่นว่าจะไม่มีความรักก่อนวัยอันควรจึงร้อนรนขึ้นมา แล้วเขาจะจัดการกับเรื่องนี้ได้อย่างไรกัน...

และนอกจากความกุกกิกชวนใจเต้น กับความน่ารักของตัวละครที่ชวนให้อมยิ้มแล้ว ความสัมพันธ์ของซีอิ่งและจี้ร้งก็เข้มข้นขึ้น การที่เธอยอมรับในตัวตนอันไม่สมบูรณ์และยื่นหยัดเคียงข้างเขานั้น มองจากมุมใดก็ดูจะเป็นความรักที่ลึกซึ้ง จนทำให้จี้ร้งอยากจะเป็นคนที่ดีขึ้นเพื่อเธอ อีกทั้งปมปัญหาที่เป็นดั่งเข็มแหลมคอยทิ่มแทงจี้ร้งและซีอิ่งยังผุดโผล่ออกมาให้เห็นอย่างเต็มรูปแบบในเล่มนี้

ความรักก็ทำจิตใจทั้งคู่วุ่นแล้ว ยังต้องมาเผชิญหน้ากับเรื่องราวเลวร้ายจากอดีตที่ฝังใจอีก เด็กหนุ่มสาวคู่นี้จะผ่านอุปสรรคเหล่านี้ไปได้อย่างไร ถ้าพร้อมแล้วไปร่วมเอาใจช่วยพวกเขาด้วยกันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

จี๋เหว่ยเยี่ยน

พ่อของจี๋รั้ง เนื่องจากครอบครัวตระกูลจี๋ล้วนแล้วแต่รับราชการอยู่ในวงการศึกษา-ตำราวจักันมาหลายชั่วอายุคน พ่อของจี๋รั้งเองก็เคยรับราชการเป็นตำราวจักองกำลังติดอาวุธ แต่มีเหตุที่ทำให้เขาตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางชีวิตมาร่วมทำธุรกิจกับพี่ชายคนโตของตน

จี๋เซี่ยน

สาวสวยเครื่องหน้าคม ลูกสาวคุณลุงใหญ่ของจี๋รั้ง หลังเรียนจบเธอก็รับช่วงต่อบริหารโรงแรมของตระกูล จี๋เซี่ยนมีภาพลักษณ์แบบ 'สวยเยือกเย็น' แต่จริงๆ แล้วเป็นคนใจร้อนและโผงผางกว่าที่หลายคนคิด และยังชื่นชอบอะนิเมะมากถึงขั้นลงทุนในธุรกิจเกมและการ์ตูนอย่างบ้าคลั่ง

เงินเฟิงจื่อ

จิตแพทย์ประจำตัวของจี๋รั้ง คุณชายใหญ่แห่งตระกูลเงิน ครอบครัวของเขาทำธุรกิจเครื่องประดับเพชรพลอย แต่เจ้าตัวกลับไม่สนใจเดินทางสายนี้ เลือกเป็นจิตแพทย์ และเป็นจิตแพทย์ที่มีชื่อเสียงมาก เงินเฟิงจื่อเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยของจี๋เซี่ยน เขาชอบจี๋เซี่ยนและตามจี๋เซี่ยนอยู่

ฟางซวี

ประธานชมรมพันตาด เพื่อนๆ ต่างเรียกเขาว่า 'ประธานฟาง' เขาทั้งหน้าตาดี ร่ำรวย และยังเรียนเก่งเป็นอันดับหนึ่งของชั้นมัธยมปลายปีที่สาม ฟางซวีได้พบกับซื่ออิงโดยบังเอิญและรู้สึกว่ามีซื่ออิงเป็นเด็กสาวที่น่ารักน่าเอ็นดูจึงเข้าหาเธอ

บทที่ 43

ผู้อำนวยการการศึกษาอบรมอย่างเข้มงวดอีกหลายคำแล้วจึงจากไป คนที่อยู่ในห้องเรียนต่างมองหน้ากันไปมา ช่มกลิ่นเสียงหัวเราะเอาไว้ที่จริงขอแค่ผู้อำนวยการศึกษารอบคอบกว่านี้และเข้ามาตรวจในห้องเรียนสักรอบ เขาจะพบว่าเครื่องฉายยังร้อนอยู่ และหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะของคนที่คุณเหมือนตั้งใจฟังบรรยายอยู่นั้นก็มีสารพัดวิชา

อุ๋รู่ยหย่อนตัวลงนั่งบนพื้นแทนบรรยาย ตบอกโล่งใจดังได้เกิดใหม่ "ใจหายหมดเลยๆ"

นายเบิ้มชวีสิงโลดเป็นพิเศษ "แม่เจ้า ตื่นเต้นวะ!" เขาวิ่งเข้าไปประคองอุ๋รู่ยอย่างชื่นชม "เพื่อน! การแสดงของนายไม่เลวนะ ฉันขอประกาศอย่างเป็นทางการ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปนายเป็นเพื่อนยากของฉันแล้ว!"

จี้รังออดอึ้งกลางตาไม่ได้ "ใครเขาอยากเป็นเพื่อนยากของแกกัน อย่าทำคนอื่นเสียคน!" เขาโบกมือ "โอเค วันนี้พอแค่นี้ กลับไปเถอะ"

แม้ทุกคนจะยังอยากสนุกต่อ แต่ก็พากันแยกย้ายไป

ซีอิ่งน่าจะทำเรื่องไม่ดีเป็นครั้งแรก เมื่อครุ่นที่ตอนที่ผู้อำนวยการการศึกษาเข้ามา จี้รังเห็นว่าปลายหูของเธอเป็นสีแดงจางๆ คงเพราะว่าเธอตื่นเต้นและเครียดมาก หาทีช่อนี้ให้ลูกลมนมกระต่ายหลายเม็ดที่ถืออยู่ไม่ได้

จึงกำเอาไว้ในฝ่ามือตลอด

พอถูกอุณหภูมิจากฝ่ามือทำให้ละลาย เกาะออกมาในอากาศก็มีแต่ความหอมหวานละมุน

ลูกอมนมที่ละลายแล้วไม่สามารถเก็บไว้ในกระเป๋าก็ได้อีกต่อไป เพราะกระดาษห่อลูกอมเหนียวเหนอะ แต่เย็นนี้เธอกินไปเยอะแล้ว คิดดูก็ยี่นลูกอมที่นั่นมจนละในฝ่ามือออกไป

จิ้งกำลังเก็บกระเป๋านักเรียนอยู่ มองดูแวบหนึ่งก็ถามขึ้นว่า "ให้ฉันกินหรือ"

ซื้องักหน้า

จิ้งจใจหายเธอ "เสียแล้วก็เอามาให้ฉันกินหรือ"

ซื้อง่ายหน้าด้วยความร้อนใจเล็กน้อย เพื่อพิสูจน์ว่าลูกอมยังไม่เสีย เธอจึงหยิบขึ้นมาเม็ตหนึ่ง เกาะห่อแล้วใส่เข้าปากตนเองกินให้เขาดู

ใบหน้าเล็กพองตุ้บปอง ดูแล้วรู้สึกว่ายี่นกว่าลูกอมนมอีก เขาไม่ชอบกินของหวานมาตั้งแต่เด็ก แต่ซื้องทำให้เขาฝ่าฝืนหลักการนี้ไปที่ละนิด ลูกที่รู้สึกว่ายี่นตัวเองเสียเปรียบอยู่หน่อยๆ

ดังนั้นเขาจึงพูดว่า "จิ้งเธอป้อนฉันสิ"

ซื้องไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย แล้วก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัดขัดเขิน หยิบลูกอมนมมาเกาะห่อออก ยื่นส่งถึงปากเขา

บอกเขาด้วยการกระทำจากใจจริง ฉันกล้าป้อนแล้วนายกล้ากินไหม
จิ้งนิ่งอึ้ง "..."

เกือบลืมนไปแล้ว หน้หน้าเขายังบางกว่าเธออยู่ดี!

แต่ลูกอมยื่นมาถึงปากแล้วจะไม่กินก็ไม่ได้ จิ้งก้มหน้าเล็กน้อย แทบจะลนลานกัดลูกอมที่อยู่ในมือขึ้นมา มีอยู่ชั่วขณะหนึ่งที่ริมฝีปากแตะโดนปลายนิ้วของเธอ

น้มีจ้งเลย

ซื้องยังจะป้อนต่อไป จิ้งจึ้งแย่งลูกอมที่เหลือมาทั้งหมด "พอแล้วจ"

ฉันกินเอง!"

บรรดาเพื่อนนักเรียนที่อยู่ด้านข้างตตะลึงไปเพราะสีหน้าท่าทางของลูกพี่
นี่มันเด็กน้อยไฮบริดที่โหดเหี้ยม ลูกพี่ยังจำได้อยู่หรือเปล่าว่าตัวเอง
เป็นขาใหญ่ของโรงเรียนที่ทำเรื่องชั่วช้าสารพัด! ภาพลักษณ์นายคนนี่ล่มสลาย
ไปถึงร่องลึกกันสมุทรมารีนา* แล้วใหม่!

สีท้องฟ้ามืดมากแล้ว

ตอนที่ออกจากห้องเรียนก็พบว่าหิมะตก

นี่คือหิมะแรกของปีนี้

แม้จะเป็นหิมะตกปรอยๆ แต่ก็มากพอที่จะทำให้เหล่าเด็กนักเรียน
ทางภาคใต้ที่น้อยครั้งจะเห็นหิมะประหลาดใจได้แล้ว ในแสงไฟที่สาดออกมา
จากไฟข้างทาง เกล็ดหิมะร่วงหล่นโปรยปราย คนรอบข้างหวีดร้อง
พลางพุ่งตัวเข้าไปยื่นมือและลิ้นรับหิมะ

จิ้งจอกกระเป่านักเรียนยืนอยู่บนชั้นบันได ยิ้มเยาะพลางเอ่ย "อย่างกับ
คนโง่" แล้วหันมาถามซื้อ "ไปเล่นกับพวกเขาไหม"

สบตาเข้ากับดวงตาน้ำวาวคู่อึ่งหนึ่งท่ามกลางคำคืนมีดสลัว

สายตานั่นอ่อนโยนอย่างยิ่ง

เป็นหิมะแรกนี่นา

วันที่เธอพบกับท่านแม่ทัพก็เป็นวันที่หิมะตกเป็นครั้งแรกของปีเช่นกัน

เปลวไฟค่อยๆ เผลอลามมาถึงตรงหน้า สองต้อมหิมะที่เย็นอ้ำว้างทั่วฟ้า
ทวนยาวด้ามหนึ่งแหวกผ่านลมมาแทงโจรที่ถือดาบอยู่ข้างตัวเธอ เธอเห็น
พายุหิมะตกลงบนชุดเกราะสีดำ ต้นไม้สีเงินหิมะสีขาวทั่วภูเขาก็กังไม่เท่า
แสงเห็นบหนาวครั้งซุ่น** ที่กั้นบึงดวงตาเขา

นับแต่นั้น ในวันหิมะแรกของทุกปี ท่านแม่ทัพจะส่งของขวัญมาให้เธอ

ปีแรกเป็นต้นอ่อนของดอกเหอฮวน ปลูกที่กลางสวนด้านหน้าหน้าต่างเธอ

ปีที่สองเป็นปืนหยกเขียว บนปืนสลักชื่อของเธอไว้ ลายมือที่นั่นเหมือนกับ

* ร่องลึกกันสมุทรมารีนา เป็นร่องลึกกันสมุทรรที่ลึกที่สุดในโลก อยู่ทางตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิก

** ซุ่น เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

ของท่านแม่ทัพมาก

ปีที่สามเป็นลูกม้าตัวหนึ่ง ตอนนั้นท่านแม่ทัพมักจะไปออกรบข้างนอก บอกว่าให้ลูกม้าอยู่เป็นเพื่อนเธอแทนตนเอง

ปีที่สี่เป็นป้ายหยกห้อยพู่ เธอกับท่านแม่ทัพมีคนละเสี้ยว ใช้ด้ายแดง ร้อยเชือกแขวนไว้อย่างเหมาะเหม็งที่ตรงหัวใจ

ปีที่ห้า...

เธอรอไม่ถึงปีที่ห้า

ตอนที่ตาย ต้นเหอฮวนกลางลานเรือนต้นนั้นเติบโตสูงใหญ่มากแล้ว และออกดอกเหมือนกับลูกบอลมีขนสวยงามมาก เธอเคยเขียนจดหมายหาท่านแม่ทัพบอกว่าต้นเหอฮวนในสวนออกดอกแล้ว ให้กลับบ้านมาชมดอกไม้ในเร็ววัน

แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้เห็นว่าดอกไม้หนึ่งดงงามเพียงใด

ปีนี้ หลังจากที่เธอได้พบกับท่านแม่ทัพอีกครั้ง นี่คือหิมะครั้งแรก

แม้เขาจะลืมนอดีตชาติไปนานแล้ว ลืมเลือนคำสัญญาว่าจะส่งของขวัญให้เธอในหิมะแรกของปี แต่เธอก็ยังคงมีความสุข

เธอไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ไม่ขออะไรเพิ่มอีกแล้ว

เธอแค่อยากให้เขามีชีวิตอยู่อย่างดี

มีชีวิตอยู่ก็พอแล้ว

ลมหนาวและเสียงคนลั่นอยู่ไกลออกไป ในดวงตาเธอมีแต่เขา จี๋จู้รู้สึกว่าหัวใจตนเองเต้นช้าลงครึ่งจังหวะ ขนาดลมหายใจก็ยังช้าลง ผ่านไปเนิ่นนาน เขาก็หัวเราะเบาๆ ถามเธอเสียงแหบพร่า "ฉันเคยเตือนเธอแล้วไม่ใช่หรือ ถ้ายังมองฉันอย่างนี้ต่อไปจะ让她ได้รู้ผลลัพธ์"

จี๋จู้ยังไม่ทันได้ตอบ

เด็กหนุ่มก็เดินขึ้นหน้า ฝ่ามือสอดอยู่ที่ท้ายทอยเธอ กอดเธอลงในอ้อมกอดตน จากนั้นก็ก้มหน้าจูบ

เขาแค่ตะตะโดนริมฝีปากเธอ

ทั้งอ่อนนุ่มและหวาน เหมือนกับพุดดิ้งสตรอเบอร์
เขากัดเบาๆ คำหนึ่ง
ซีอิ๊งเปิดตากว้างมาก ไม่ได้เขินอายจนโกรธ และไม่ได้ผลักไล่เขา
เด็กหนุ่มลึ้มรสแล้วก็หยุด การจูบครั้งแรก หลังความมูวูมผ่านไป
ก็เหลือแต่ความแตกตื่น
เขาปล่อยมือทันที แล้วหันตัวเดินไป
เดินไปได้สองก้าวก็หันหน้ามา ใบหน้าที่มักจะเย็นชาดูจตั้งน้ำแข็งดูว่าุ่น
อย่างยิ่ง "ไม่อนุญาตให้บอกใคร!"
ซีอิ๊งยิ้มออกมาอย่างว่าง่าย แล้วพยักหน้า
จึ้งรู้สึกรู้สึกว่าตนเองกำลังจะจบเห่แล้ว

บทที่ 44

หิมะตกหนาขึ้น ทั้งยังมีฝนปรอยๆ

นายเบิ้มซวีหันกลับมาคิดจะร้องบอกจี้ริงว่าไปแล้วนะ พอมองไปก็ร้องอย่างตระหนก "แม่เจ้า!" เขาใช้มือสะกิดหลิวไห่หยาง "แกเห็นไหมว่าพี่ริงทำอะไร แม่เจ้า พวกเขาสองคนไม่เห็นโรงเรียนอยู่ในสายตามากไปแล้วมั้ง!"

หลิวไห่หยางมองไปอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว ตอนนั้นจี้ริงก็ปล่อยมือไปแล้ว ทั้งสองยืนอยู่บนชั้นบันไดที่แสงไฟสลัว มองเห็นแค่เค้าโครงใบหน้าด้านข้าง หลิวไห่หยางเอ่ยว่า "ก็แค่จ้องมองกันลึกซึ้งไม่ใช่หรอ"

นายเบิ้มซวีตื่นเต้นจนพูดจาไม่รู้เรื่อง "ไม่ใช่... พวกเขาสองคนพวกเขาสองคนจูบปากกันแล้ว!"

หลิวไห่หยางไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด "จะเป็นไปได้ยังไง ความอึดอย่างพี่ริงนะ ต้องจูบสักสามถึงห้านาทีโดยไม่ปล่อยเป็นอย่างน้อย เมื่อกี้นี้ฉันไม่เห็นเลย"

นายเบิ้มซวีเถียงเขาเสียงแข็ง "ฉันเห็นจริงๆ นะ!"

ทางฝั่งนั้น จี้ริงเดินทิ้งห่างออกจากสายตาอ่อนโยนของเด็กสาว เขามองดูฝนที่ค่อยๆ ตกแรงขึ้น ถ้ามเสียงแหบแห้งว่า "เอาร่มมาหรือเปล่า"

ซีอิ่งส่ายหน้า

เขาไม่กล้าสบตาเธอ ถอดเสื้อนักเรียนออกวางไว้บนศิระชะเธอ อย่างไม่ค่อยจะสุภาพอ่อนโยนเท่าไรนัก เสื้อตัวนอกที่หลวมใหญ่คลุมลงมา จากเหนือหัว กลิ่นหอมของเจ้าเจี๋ยวริสุทธิ์สติสนำพาอุณหภูมิจากร่างของเด็กหนุ่มมาให้ ห่อพันเธอไว้อย่างแน่นหนา

ฝ่ามือใหญ่กว้างของเด็กหนุ่มจับข้อมือเธอไว้ เอ๋ยเสียงเบาว่า "วิ่งเร็วหน่อย ผนตกหนักแล้ว"

ศิระชะเล็กที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อนักเรียนพยักหน้า

เด็กหนุ่มขยาดแต่กลับก้าวฝีเท้าเล็กตามจิ้งหะเธอไปตลอดทาง ลากเธอวิ่งไปทางประตูโรงเรียน รองเท้าเหยียบย่ำบนพื้นที่มีน้ำขัง หยดน้ำกระเซ็นขึ้นสาดใส่ร่างเปาะเปาะ

ซื่อจิ่งแอบคิดว่าเหมือนการหนีตามกันเลย

เมื่อวิ่งไปถึงประตูโรงเรียนก็พบคนทั้งกลุ่มยืนอยู่ใต้ชายคาประตู เพื่อหลบฝนเรียกรถ ขณะที่ซื่อจิ่งกำลังจะดึงเสื้อนักเรียนลงมาปิดหยดน้ำบนนั้น ให้สะอาดแล้วส่งคืนจี้จิ่ง นายเบ้มชีวก็ขยับเข้ามาใกล้อย่างลึบๆ ล่อๆ ลดเสียงถามว่า "พี่จิ่ง เมื่อกันพี่จูบปากกับนางฟ้าน้อยของพี่ใช่ไหม"

ซื่อจิ่งปลายหูแดง หลบตาลงไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

ไต่ยีนจี้จิ่งพูดโดยหน้าไม่แดงใจไม่เต้นว่า "เปล่า แกมองผิดแล้ว"

นายเบ้มชีวร้อนใจ "จะเปล่าไต่ยั้ง! ผมเห็นหมดแล้ว! พวกพี่สองคน อยู่บนชั้นบันไดนั้น..."

จี้จิ่งอับอายกลายเป็นโกรธ ตะก้นเขาหนึ่งที "เห็นบ้านแกสิ ไปให้ไกล จากฉันเลย!"

ปฏิกริยาอย่างนี้ของเขายิ่งทำให้นายเบ้มชีวแน่ใจ สองคนนี้จูบกันแล้ว! มีรถขับผ่านเข้ามาอย่างต่อเนื่อง จี้จิ่งขึ้นรถคันเดียวกับซื่อจิ่งเพื่อไปส่ง เธอกลับบ้าน ข้างในรถอบอุ่นอย่างยิ่ง เขารู้สึกร้อนจึงให้คนขับปิดฮีตเตอร์

คนขับหัวเราะและทำตามก่อนจะเอ่ยว่า "คนหนุ่มเลือดลมแข็งแรง ที่เราเปิดฮีตเตอร์เพราะกลัวหนาวนะ"

คนหนุ่มที่เลือดลมแข็งแกร่งहनึกถึงการกระทำอันหุนหันเมื่อครู่นี้
ก็ว่าวุ่นใจสุดขีด

แต่จะโทษเขาได้ยังไงเล่า!

ทั้งๆ ที่เขาเคยเตือนเธอไปหลายครั้งแล้ว!

เธอก็ยังจงใจช่วยวนเขา!

สิ่งที่ตอบข้อความนำชายเสร็จรู้สึกถึงกลิ่นอายโมโหร้ายบนตัวเด็กหนุ่ม
เธอเก็บโทรศัพท์มือถือแล้วขยับเข้าไปนั่งใกล้เขาอีกหน่อย เอียงหัวมองพินิจ
เขาอย่างประหลาดใจ เหมือนกำลังถามว่า นายเป็นอะไรนะ

จี้ริงได้กลิ่นหอมหวานที่คุ้นเคย

กลิ่นหอมนั้นตอนนี้ยังคงติดอยู่บนริมฝีปากตน

กลิ่นหอมกระตุ้นให้เขาร้อนไปทั่วร่างจึงลนลานลดกระจกรถลง
อากาศหนาวโชนเข้ามา เด็กหนุ่มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเอ่ยท่ามกลางเสียงลม
หวีดหวิว "ห้ามช่วยวนฉันนะ!"

ซึ่งหนาวจนตัวสั่น รู้สึกน้อยใจมาก

เธอไม่ได้ทำอะไรเลยแท้ๆ

หลังจากนั้นหลายวัน จี้ริงก็หลบลี้หนีหน้าเธออยู่หน่อยๆ เธอเข้าไปใกล้เขา
อีกนิด เขาก็กระโดดออกไปไกลอีกหลายจ้าวเหมือนนกตก

ซึ่งโมโหจะแะแะอยู่แล้ว

เมื่อหอบแบบทดสอบวิชาประวัติศาสตร์ออกมาจากห้องทำงานแล้ว
ผ่านหน้าห้องแก้ว เห็นจี้ริงยืนหัวเราะพูดคุยอยู่กับพวกนายเบิ้มชวี เธอก็
โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงเดินเข้าไป อาศัยตอนที่จี้ริงไม่ทันตอบโต้กระต๊อบเท้าเขา
แรงๆ หนึ่งที

กระต๊อบเสร็จก็จากไป ทิ้งไว้แต่แผ่นหลังที่โมโหปั่นปิ้ง

จี้ริงยังนั่งตะลึงอยู่ พวกนายเบิ้มชวีขำจะแะแะอยู่แล้ว "แม่เจ้าไว้ย พี่ริง
ทำไมถึงโดนนางฟ้าน้อยโกรธล่ะ"

สีหน้าลูกพี่ดูยุ่งเหยิงซับซ้อน
 ตอนเรียนก็ไม่ได้ตั้งใจฟัง เรียนไปได้ครึ่งหนึ่งก็อดเตะเก้าอี้นายเบิ้มชวี
 ไม่ได้

นายเบิ้มชวีที่กำลังแอบเล่นเกมนี้กว่าครูเดินมาแล้วจึงตกใจรีบเก็บ
 โทรศัพท์มือถือใส่เข้าไปในโต๊ะมือไม้วุ่นวายพลัน เมื่อเงยหน้าขึ้นกลับพบ
 จี๊ริงกำลังมองเขาด้วยสีหน้ารำคาญ ถามเสียงเบาว่า "แกว่าอย่างฉันนี้
 เป็นผู้ชายเลวแบบที่พวกเธอมักพูดกันหรือเปล่า"

นายเบิ้มชวีนิ่งงัน *อะไรกันวะเนี่ย*

จี๊ริงว่าวุ่นใจสุดจะทนแล้ว แต่ประสบการณ์ความรักเป็นศูนย์ จำต้อง
 ลดศักดิ์ศรีของลูกพี่ลงมาขอความรู้จากผู้ติดตาม "ฉันไม่ได้สารภาพรัก
 กับเธอก็จูบเธอแล้ว"

ถ้าไม่ใช่กำลังเรียนอยู่ละก็ นายเบิ้มชวีคงกระโดดผลุงขึ้นมาแล้ว
 "ผมรู้อยู่แล้วว่าตัวเองไม่ได้ตาผาด!"

ลูกพี่ยอมรับความผิดของตนอย่างสำนึกเสียใจ "จูบเสร็จแล้วยังหลบ
 เธออีก"

นายเบิ้มชวีตบตัก "เลว! เลวมากเลย! เลวจนเอาไปพูดซุบซิบนินทา
 กันได้เลย!"

กันบิ่งดวงตาจี๊ริงลุกเป็นไฟ กัดฟันแล้วก็อดกลั้นไว้ ถามเสียงอัดอั้น
 "งั้นทำไงดี"

นายเบิ้มชวีวางท่าอย่างผู้มีประสบการณ์ "นี่ย่างมาก สารภาพรักสิ!
 ผมว่านะพี่รั้ง พี่ควรจะสารภาพรักแต่เนิ่นๆ รีบจีบให้ติดถึงจะถูกตอง! ส่วนเรื่อง
 คนจะตีจะเลว รู้จักใหม่คำว่า 'จะตัดสินคนค่อยดูหลังจากปิดฝาโลง' นะ"

นี่วี้จี๊ริงกระซิบแน่น ขบฟันเอ่ยว่า "ไม่ได้"

นายเบิ้มชวีประหลาดใจ "ทำไมจะไม่ได้ล่ะ"

จี๊ริงเดินคำอยู่นาน ผ่านไปสักพักถึงหลุดออกมาหนึ่งประโยค "ฉันจะมี
 ความรักก่อนวัยอันควรไม่ได้"

นายเบิ้มชิวลิปสน

ลูกพี่ก็มหน้าหมดอาลัย หนึ่งเงียบไปนานจึงเอ่ยว่า "แกยังจำประมวลเกณฑ์ชีวิตนักเรียนแล้วได้ไหม"

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้นายเบิ้มชิวลิปก็ตื่นแต่ตื่นใจ เพราะอย่างไรก็เป็นหลักการพื้นฐานตอนที่พวกเขาเริ่มเข้ามาเรียนในทางสายนี้!

ก็เหมือนกับพวกนักเรียนดีเด่นที่จะต้องมียุทธศาสตร์สามประการ ผลการเรียนดี จริยธรรมดี นิสัยดี นักเรียนเก่งทุกอย่างพวกเขาก็มีเกณฑ์ชีวิตเหมือนกัน! นึกถึงตอนนั้นที่ทุกคนถือ 'ประมวลเกณฑ์ชีวิตนักเรียนแล้ว' เป็นเกียรติยศ!

เขาเอ่ยอย่างตื่นเต็นว่า "จำได้สิ! สือบบุหรี ทะเลาะวิวาท โดดเรียน มีความรักก่อนวัย แล้วยังสอบได้ที่โหล่ ครบถ้วน!"

จิ้งเอ๋ด้วยสีหน้าเรียบเฉย "นอกจากมีความรักก่อนวัย ฉันก็ทำมาหมดแล้ว"

นายเบิ้มชิวลิปถาม "เพราะงั้น?"

จิ้งเอ๋ว่า "เพราะงั้นฉันเลยมีความรักก่อนวัยอันควรไม่ได้ ต้องรักษาเส้นตายสุดท้ายเอาไว้"

นายเบิ้มชิวลิปงง *นี่มันตรรกะวิบัติอะไรวะเนี่ย!*

แค่ลูกพี่ไม่มีความรักก่อนวัยอันควร ลูกพี่ก็ไม่ใช่นักเรียนเกรดแล้วหรือ ลูกพี่สือบบุหรี ทะเลาะวิวาท โดดเรียน แต่ก็ยังเป็นเด็กคือยังนั่นหรือ จิ้งเอ๋นั่งกลับลงไปอย่างว่าวุ่น หยิบปากกาขึ้นมาขีดเขียนมั่วซั่วบนหนังสือวิชาภาษาและวรรณคดีก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอึดอั้น "ยังงี้ก็ไม่ได้ ฉันจะทำเธอเสียคนไม่ได้"

เธอออกจะเป็นเด็กดี บริสุทธ์เสียยิ่งกว่าแสงจันทร์ เต็มโตอย่างสะอาดสะอ้านมาตลอดทาง บนตัวไม่มีจุดให้คนติเตียนประณาม

จะให้มาแปดเปื้อนเพราะเขาไม่ได้

เขาไม่ยอมให้ใครใช้น้ำเสียงซุบซิบนินทาจะคนผิดหวังพูดถึงเธอว่า

"นั่นเด็กผู้หญิงใจแตกกับเด็กเกเรคนนั้นไงล่ะ" เขารับไม่ได้

นายเบิ้มชวีใช้สายตาเหมือนกำลังมองไปเกมอนจ้องเขา อุดตามไม่ได้ว่า "งั้นที่จูบเธอทำไม พี่ไปจูบคนเขาแบบนั้นแต่ตอนนี้ไม่ยอมรับผลที่ตามมา จะให้คนเขาคิดยังไง"

จี้รังเอ่ยอย่างสงบ "นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่ ให้เธอจูบกลับมาก็เสมอกันแล้ว"

นายเบิ้มชวีนิ่งอึ้ง

แม่มันแกะะ! ลูกพี่จะหน้าไม่อายเกินไปแล้ว!!

เลิกเรียนตอนเย็น ซื่ออิงกับเยวี่หลีเดินจูงมือกันออกมาจากห้องเรียน เตรียมะจะไปกินอะไรที่ถนนขายของกินสักหน่อยแล้วค่อยกลับมาเข้าคาบทบทวนตอนเย็น เพิ่งออกจากห้องเรียนก็เห็นจี้รังยืนพิงอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามของทางเดิน กระเป๋านักเรียนพาดอยู่บนบ่า ในมือถือพุดดิ้งสตรอเบอร์รี่กล่องหนึ่ง

นักเรียนที่ผ่านทางมาต่างกำลังแอบมองเขา คนหน้าตาดีต่อให้ตัดชื่อเสียงไม่ต้อออกไปก็เลี้ยงไม่ให้เป็นที่ตั้งดูตสลายตาไม่ได้

เยวี่หลีทักทายเขาอย่างร่าเริง "ลูกพี่มารับอึ้งอึ้งเหรอ ไปกินข้าวกับพวกเราไหม"

จี้รังยังไม่ทันตอบก็เห็นซื่ออิงโมโหระพัดกระพือตจตุลลากเยวี่หลีเดินลงไปข้างล่าง ไม่สนใจเขา ลูกพี่เสียใจภายหลังจากพฤติกรรมเด็กๆ ของตนเองในก่อนหน้านี้ ปากบึ้งตึงขาวิ่งโล่ตามมาไป

เยวี่หลีสังเกตเห็นหน้าเพื่อน ถามซื่ออิงเบาๆ ว่า "อึ้งอึ้ง พวกเธอทะเลาะกันเหรอ"

ใบหน้าเล็กของซื่ออิงโมโหเตือดตาล และพยักหน้าแรงๆ

เธอก็อารมณ์เสียได้เหมือนกัน!

ครั้งนี้จะไม่ให้อภัยเขาง่ายๆ อย่างนั้นแล้ว!

จี้รังเดินตามพวกเธอไปตลอดทางจนออกนอกโรงเรียน เดินเข้า

ร้านข้าวแกงแห่งหนึ่ง แล้วนั่งลงที่โต๊ะด้านข้างพวกเธอ ซื่อจึงทำหน้าบึ้งไม่หันมามองเขาเลย

สายตาวีรียาลัยโยนกลับไปกลับมาระหว่างคนทั้งคู่ กลัวว่าความอดทนของลูกพี่จะถูกใช้หมดไปจริงๆ แล้วพลันผุดลุกขึ้นมาอัดพวกเธอสองคน เพราะอย่างไรเขาก็ไม่เคยอดทนกับผู้หญิงมาก่อน

ผลปรากฏว่าข้าวมือนั้นกินได้อย่างสงบเงียบมาก จี๊ริงนั่งคนเดียวที่โต๊ะอีกตัว กินข้าวเสร็จเงียบๆ ก็จ่ายค่าข้าวของทั้งสามคน

จากนั้นก็เดินตามพวกเธอกลับโรงเรียนไปตลอดทาง

เมื่อเดินมาถึงชั้นเรียนห้องสอง จี๊ริงก็ดึงตัวเวียาลัยไว้ เอาพุดดึงสตรอเบอร์รี่ในมือมอบให้เธอ

เวียาลัยทำสีหน้ารับรองว่าจะทำภารกิจให้สำเร็จกับลูกพี่

นั่งลงในที่แล้ว เวียาลัยก็วางพุดดึงสตรอเบอร์รี่ลงบนโต๊ะเรียน เปิดฝาออกมาดม เอ๋ยชมเสียใหญ่โต "ว้าว หอมจังเลย! อึ้งอึ้งจะกินไหม"

ซื่อจึงสะบัดศีรษะเล็กๆ ไปด้านข้าง ไม่สนใจจนทรยศอย่างเธอ

เวียาลัยทอดถอนใจพาลงเอยว่า "เธอไม่กินนั่นฉันทิ้งละนะ ฉันไม่ชอบกินสตรอเบอร์รี่"

พุดแล้วก็ถือพุดดึงพาลงทำท่าจะลุกขึ้น ซื่อจึงหันมาทันทีและแย่งพุดดึงไปจากมือเวียาลัยอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ผูกถุงให้สนิทด้วยสีหน้าเคร่งขรึมวางไว้ด้านในสุดของลิ้นชักโต๊ะเรียน

เวียาลัยหัวเราะจนปวดท้อง "ต้องรีบกินหน่อยนะ ทิ้งไว้นานจะเสีย"

ซื่อจึงปลายหูแดงช้ำ ไม่สนใจที่เพื่อนหยอก

ห้องพำมิดลงอย่างรวดเร็ว เหล่านักเรียนที่อยู่ทบทวนหนังสือที่โรงเรียนกำลังอ่านหนังสือด้วยตัวเองอย่างสงบเงียบ ซื่อจึงทำแบบทดสอบเคมีเสร็จไปสองแผ่นก็บิดขี้เกียจ หางตาเหลือบไปเห็นเวียาลัยพบกับโต๊ะเหมือนจะกลับไปแล้ว นึกก็ยื่นเข้าไปในลิ้นชักโต๊ะเรียน หยิบพุดดึงสตรอเบอร์รี่กล่องนั้น

ออกมาเจียบๆ

มองซ้ายมองขวา ไม่มีคนสนใจ เธอก็แอบกินไปอย่างรวดเร็ว

คาบทบทวนตอนเย็นจบลง คนที่จะกลับบ้านก็กลับบ้าน คนที่จะกลับหอ ก็กลับหอ ซื่ออิงสะพายกระเป๋าเดินไปที่ป้ายรถประจำทางพร้อมกับเยวี่หลี่ ทั้งสองคนไม่ได้นั่งไปทางเดียวกัน รถของเยวี่หลี่มาถึงก่อน เพื่อนจึง โบกมือให้เธอแล้วขึ้นรถจากไป

ซื่ออิงยืนรอรถอยู่ที่ป้ายตามลำพัง ฤดูหนาวกลางคืนมีลมเย็น เธอ ดึงผ้าพันคอขึ้นมาปิดหน้าเพื่อปิดบังหน้าครึ่งล่าง บนหัวยังสวมชุด หูกระต่ายที่ติดอยู่กับหลังเสื้อขนเป็ด เผยให้เห็นแค่ดวงตาเป็นประกาย แวววาว

นักเรียนชายปีสามกลุ่มหนึ่งที่ด้านข้างก็เพิ่งเลิกคาบทบทวนตอนเย็น รุ่นที่รูปร่างสูงหล่อหนึ่งในนั้นสังเกตเห็นเธอมานานแล้ว ฉวยโอกาสขณะที่ รถยังไม่มาเดินไปหยุดอยู่ข้างเธอเพื่อชวนคุย "รุ่นน้อง ปีหนึ่งก็เริ่มเข้า คาบทบทวนตอนเย็นแล้วเหรอ ชยันจังเลย"

เธอดูแล้วทั้งน่ารักอ่อนหวานทั้งตัวเล็ก ถ้าไม่ได้ใส่เสื้อนักเรียนของ ให้่อ้อย บอกว่าเธอเป็นนักเรียนชั้นมัธยมต้นคนก็เชื่อ

แน่นอนอยู่แล้วว่านักเรียนชายปีสามคนนี้ต้องคิดว่าเธออยู่มัธยมปลาย ปีหนึ่ง

ซื่ออิงเห็นพวกนักเรียนชายสวมชุดนักเรียนแบบเดียวกันก็ยิ้มให้ อย่างสุภาพ แล้วยื่นนิ้วออกมาสองนิ้วทำเป็นเลขสอง

ฉันปีสองแล้ว

นักเรียนชายคนนั้นนิ่งอึ้งไปสักพัก รู้สึกว่ารุ่นน้องคนนี้ชื่อป้อ น่ารักมาก "ทำไมเธอถึงชูสองนิ้วให้ฉันล่ะ" พุดพลางหยิบโทรศัพท์มือถือถือตนเองออกมา "รุ่นน้อง เราแอดเพื่อนในวีแชตกันไหม ฉันอยู่ปีสามห้องหนึ่ง ผลการเรียน ดีอยู่ เธอมีปัญหาอะไรเรื่องเรียนก็มาถามฉันได้ตลอดเลย"

ซื่ออิงลังเลครู่หนึ่ง

เธออยากปฏิเสธแต่ก็รู้สึกว่าย่ำแย่ไปตามตรงจะไม่สุภาพ ดังนั้น จึงหยิบโทรศัพท์มือถือของตนเองออกมา เตรียมจะพิมพ์ปฏิเสธ

นักเรียนชายเห็นเธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาก็เห็นว่าเธอตกลงแล้ว จึงขยับเข้ามาใกล้อย่างดีใจ

เพิ่งจะเข้าใจ ด้านหลังป้ายรถประจำทางที่ดำมืดมืดก็มีเงาคน โผล่ออกมาทันใด นำพาความหนาวเย็นกัดกร่อนมาด้วย เงาร่างนั้นหยุดตั้ง ชี้อิ่งออกไป

นักเรียนชายหลายคนต่างตกใจสะดุ้ง หลังตอบสนองได้แล้วยังนึกว่ามีคนร้าย พุ่งเข้ามาพรางร่องตะโกน "ใครนะ! ปล่อยนะ!"

เด็กหนุ่มร่างผอมสูงเดินออกมาจากความมืด

ใบหน้าเย็นชา เครื่องหน้าทั้งเหย้มทั้งดิบเถื่อน จ้องมองพวกเขา โดยไม่ส่งเสียงสักคำ

ชี้อิ่งถูกแขนเด็กหนุ่มโอบรัดไว้ในอ้อมกอด ดันอยู่สองที่ก็ไม่หลุด จึงยกเท้าเหยียบเท้าเขา

หนึ่งในนักเรียนชายจำเขาได้ เอ่ยเรียกชื่อเสียงเบา "จี้จิ้ง"

จี้จิ้งเอ่ยเสียงเย็น "ฉวยโอกาสตอนที่ฉันยังมีความอดทนไหวไปซะ"

นักเรียนที่มาขอวีแซดกับชี้อิ่งทนมึนและพูดว่า "นายเป็นอะไรไม่ทราบ! นายรู้จักเธอหรือ ถ้ายังไม่ปล่อยมือฉันจะแจ้งตำรวจแล้วนะ!"

จี้จิ้งไม่สนใจเขา ก้มมองเด็กสาวตัวน้อยที่ดิ้นรนอยู่ในอ้อมแขน เขาคลายแขนออกเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่ปล่อยเธอออก และยอมให้เธอเหยียบเท้าของตนไป

ไม่รู้ว่าเพราะโกรธหรือว่าน้อยใจ ชี้อิ่งขอบตาแดงแล้ว

นักเรียนชายคนนั้นยังอยากจะทำอะไรต่ออีก แต่เพื่อนในกลุ่มซึ่งอยู่ด้านหลังห้ามเขาไว้ "อย่ายุ่งเลย นายดูไม่ออกหรือว่าสองคนนั้นความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา รดมาแล้ว ไปกันเถอะ"

ประตูรถประจำทางเปิดออก ส่งไออุ่นออกมา หลังรอให้พวกเขาขึ้นรถ

และปิดประตูจากไป คิ้วที่อโอเสี่ยก็ม้วนไปไม้แห่งที่กระจัดกระจายข้างทาง
ขึ้นมา

จิ้งจอกปล่อยมือออก

ซึ่งยื่นออกมาจากอ้อมกอดนั้นแล้วหันมาจ้องเขา

เขาก็หันหน้าลง ผ่านไปนานถึงเอ๋ยออกมาด้วยน้ำเสียงอึดอันใจ

"ฉันมาแลกของรางวัล"

ซึ่งนั่งงั้นไปครู่หนึ่ง ไม่เข้าใจความหมายของเขา

จิ้งจอกวานหยาบกระต๊ากเอสี่แผ่นหนึ่งออกมาจากในกระเป๋าเสื้อนักเรียน
แล้วกางออก ส่งถึงตรงหน้าเธอ

สี่สีนและตัวหนังสือที่เขียนบนนั้นจางลงไปบ้างแล้ว แม้แต่รอยพับ
ก็ยังชัดเจน แต่ว่าตัวกระต๊ากยังคงใหม่อยู่ เหมือนได้รับการเก็บรักษาไว้
อย่างจริงจัง

จิ้งจอกคว้ามือเธอขึ้นมา วางประกาศนียบัตรใบนั้นลงในมือเด็กสาวตรงหน้า
แล้วพูดเสียงแผ่วเบา "คำขอของฉันคือ... ขอให้อึ้งอึ้งอย่าโกรธฉันอีกเลย"

บทที่ 45

ซีอิ่งกั่มมองประกาศนียบัตรที่ตนเองวาด

นึกไม่ถึงเลยว่าสุดท้ายแล้วคำขอพรข้อเล็กๆ นี้จะมาใช้แลกกับการ
ไม่ให้เธอโกรธ

จริงๆ เลยคนคนนี้นี่...

ไม่มีเหตุผลเอาซะเลย

เขาเป็นคนหลบหน้าเธอก่อนแท้ๆ

แต่ก็ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้เธอเป็นคนรักษาสัญญาล่ะ ไม่โกรธก็ไม่โกรธ
ที่จริงแล้วพอกินพุดดิงกล่องนั้นไปเมื่อตอนเย็น เธอก็ไม่ค่อยโกรธเท่าไรแล้ว

ด้วยเหตุนี้จึงรับประกาศนียบัตรไป แม่ปาก และพยักหน้าให้เขา

หุกระต่ายบนศีรษะแกว่งตาม น่ารักเอามากๆ จนจี้รังอดยี้มออกมา
ไม่ได้ เขายื่นมือไปลูบ

ซีอิ่งคิดว่าเอามือเขาออกด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แม้เธอจะไม่โกรธแล้ว
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะปล่อยให้เรื่องผ่านไปทั้งอย่างนี้ เธอหยิบ
โทรศัพท์มือถือขึ้นมาพิมพ์ข้อความถามเขา

ซีอิ่ง : 'เพราะอะไรถึงหลบฉัน'

จี้รั้งจ้องหน้าจอกที่สองแสง ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี

เพราะอะไรเธอ...

เพราะว่าเธอหวานเสียจนทำให้คนอยากก่อกวนความผิด

อีกทั้งการควบคุมตัวเองของฉันก็ไม่ค่อยดี

เพราะว่าแค่เข้าใกล้ ก็อยากจะโอบเธอไว้ในอ้อมกอดและจูบแรงๆ

แต่ถ้าก็อยากจะปกป้องเธอให้ดี ไม่ให้ใครมาแตะต้อง แม้แต่ตัวฉันเอง ก็ไม่ได้

ผ่านไปเนิ่นนาน จี้รั้งก็หยิกแก้มเธอด้วยท่าทางอย่างพอนุ่มเสเพล "เพราะว่าฉันหนังหน้าบาง หลังจูบเธอไปแล้วก็ไม่มีหน้ามาเจอเธอ โอเคไหม"

ชืออิงประหลาดใจตาเบิกกว้าง หลังตอบสนองได้ก็หลับตาลงอย่างกระตาค พิมพ์ตัวหนังสือบอกคนตรงหน้าว่า

ชืออิง : 'ฉันรับปากนายแล้วใจว่าจะไม่บอกคนอื่น'

ชืออิง : 'งั้นฉันทำเหมือนมันไม่เคยเกิดขึ้นละกัน'

เธอพิมพ์ข้อความที่สองให้เขาอ่านต่อทันที จี้รั้งดูเธอ "ไม่ได้! เธอต้องจำเอาไว้!"

ชืออิงรู้สึกวาคคนคนนี้ช่างเป็นเด็กน้อยเหลือเกิน

รถประจำทางขับเข้ามาช้าๆ เขายื่นมือมารับกระเป๋านักเรียนเธอไปอย่างอารมณ์ดี "ไป พี่ชายจะไปส่งเธอกลับบ้าน"

ตั้งแต่คราวก่อนที่สวมบทเป็นพี่ชายเธอต่อหน้าแม่เยี้ยหลี เขาก็เหมือนติดลม แต่ครั้งที่หยอกเธอก็จะพูดคำว่าพี่ชาย

ชืออิงออกจะขำอยู่หน่อยๆ เดินตามเขาขึ้นรถไปอย่างว่าง่าย

จี้รั้งยังเซ็ดหลาบจากเหตุการณ์เมื่อคราวก่อน แต่ดีที่คราวนี้ที่ว่างบนรถยังมีมากอยู่ ทั้งสองเดินไปนั่งที่แถวหลัง เขาเปิดหน้าต่างรถขึ้นให้อากาศเย็นสะอาดถ่ายเท กลิ่นในรถจะได้ไม่เลวร้ายถึงขั้นนั้น

รถวิ่งผ่านถนนสายยาวในคำคืนฤดูหนาว เมื่อจอดเทียบป้ายแต่ละครั้ง จะมีคนขึ้นและลง บ้างก็เป็นคนทำงาน บ้างก็เป็นสามีภรรยา แล้วยังมีคนชราผู้สูงอายุอีกด้วย เรื่องราวในโลกหลายร้อยประการ อยู่ๆ ก็ทำให้เขาเกิดความคาดหวังรอคอยต่ออนาคตที่ยาวไกลไม่รู้จบ

อดที่จะคิดไม่ได้ว่าในอีกหลายๆ ปีข้างหน้า เขาจะยังนั่งรถประจำทาง เป็นเพื่อนเธอ รับเธอกลับจากเลิกงาน ไปส่งเธอที่บ้านอยู่หรือเปล่า

คงจะเป็นไปไม่ได้ ถ้าเขายังเหลวไหลจนแม้แต่รถก็ยังซื้อไม่ได้ แล้วจะมีหน้าไปรับเธอหลังเลิกงานได้อย่างไร

จะไปด้วยรถประจำทางบ้างนี่ เขาก็เมารถอีก

จี้ริงอดทนมาตลอดทางจนถึงป้ายที่ใกล้บ้านซีอิ่ง เมื่อรถจอดเขาก็พุ่งลงจากรถไป ดีที่ด้านข้างมีตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติ ชื่อน้ำมาขวดหนึ่ง แล้วกรอกลงคอไปจึงค่อยดีขึ้นบ้าง ซีอิ่งที่ตามลงมามองเขาด้วยสีหน้าเป็นห่วง หวนนึกถึงครั้งที่แล้วเขาก็ลงรถกลางทางกะทันหัน ตอนนี้องถึงคิดได้ว่าบางที่เขาอาจจะเมารถ

เธอมองไปรอบๆ ร้านผลไม้ข้างทางกำลังจะปิดร้านแล้ว เลยรีบวิ่งเข้าไปซื้อส้มผลหนึ่งกลับมา

จี้ริงยังคงยืนพิงป้ายรถประจำทางพยายามผ่อนคลายจิตใจอยู่ที่ปลายจุกพลาญได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของส้มลอยมา เมื่อหันไปมองก็เห็นซีอิ่งกำลังแกะเปลือกส้ม น้ำมันหอมอ่อนจางของเปลือกส้มแผ่กระจายไปในอากาศ นิ้วมือเธอเปื้อนสีเหลือง

จี้ริงรอกินส้ม

พอเธอแกะเสร็จก็ส่งเปลือกส้มมาให้เขาดม จากนั้นตนเองก็กินส้มไปจี้ริงนั่งอึ้ง

เธอกินส้มไปพลางส่งข้อความให้เขาไปพลาง

ซีอิ่ง : 'กระเพาะไม่สบายกินของเย็นไม่ได้ อีกเดี๋ยวนายต้องนั่งรถกลับไป

เปลือกสัมบรรเทาอาการเมารถได้ ตมเยอะๆ ก็เจดีขึ้นแล้ว'

นี่คือเหตุผลที่เธอกินส้ม ส่วนฉันดมเปลือกส้มนี้หรือ? จี๊ริงโมโห จะแยะอยู่แล้ว

ตลอดทางที่พาเธอไปส่งถึงทางเข้าหมู่บ้าน เปลือกส้มในมือถูกเขา ขยี้แหลกไม่เป็นรูปเป็นร่าง

แต่ก็เหมือนจะได้ผล

พอหยุดเดิน ซีอิ่งก็หันมารับกระเป๋านักเรียนของตนไปสะพาย ให้เรียบริ่อย โบกมือให้เขา ทำปากพูดว่า "กลับบ้านเร็วหน่อยนะ"

เขาตอบรับ "อืม" ไปคำ เห็นเธอหันหลังกลับไปก็นึกอะไรขึ้นได้ จี๊ริงสายกระเป๋าเรียนเธอไว้ ซีอิ่งหันหน้ามา เห็นสีหน้าเขาดูไม่เป็นธรรมชาติ หลังอ้ำๆ อึ้งๆ อยู่นานจี๊ริงก็เอ่ยเสียงเบาว่า "ถ้าสอบปลายภาคครั้งนี้ฉันสอบได้ดี เธอจะให้ประกาศนียบัตรฉันอีกหรือเปล่า"

ทำทางที่เขาขอประกาศนียบัตรเธอเหมือนเด็กน้อยกำลังขอลูกกวาดกิน ซีอิ่งยิ้มพลงพยักหน้า

หลังหิมะตกปรอยๆ ไปหลายครั้ง ตามด้วยท้องฟ้าและพื้นดินที่เยือกแข็ง การสอบปลายภาคก็มาถึงในที่สุด

ครูประจำชั้นของแต่ละห้องจำกัดกำชับตักเตือนจากใจจริงอีกครั้ง "ต้องตั้งใจอ่านคำถาม! พวกเขาทำคะแนนมากมายหายไปจากการไม่ตั้งใจ อ่านคำถาม ข้อที่ทำไม่ได้ให้เว้นไว้ก่อน อย่าไปเสียเวลา ทำข้อที่ตัวเองทำได้ ทั้งหมดให้เสร็จ หลังทำเสร็จแล้วก็ต้องตรวจทาน นี่เป็นเรื่องที่ฉันขอย้ำอีกครั้ง! อย่ามัวแต่งอมืองอเท้า ดึงจิตวิญญาณออกมา! ทุกคนอยากกลับบ้านไปฉลองตรุษจีนกันดีๆ ไม่มีอุปสรรคอะไรใหม่ จั๊นก็ทำข้อสอบดีๆ"

การสอบจึงเริ่มต้นร่ำวกลงเปิดฉากขึ้น

เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่จี๊ริงไม่ได้สอบในห้องสอบลำดับท้ายสุด

อันดับที่สามร้อยกว่าอยู่ตรงกลาง พุดไม่ได้ว่าผลการเรียนดีมาก แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นนักเรียนที่ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ พอจิ้งก่าเข้าห้องไปก็ดึงดูดยุติคนทั้งหมดยุติ

พวกเขาไม่กล้ามองสำรวจอย่างเปิดเผย แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ อยากรู้เสีย นักเรียนที่เป็นขาใหญ่ของโรงเรียนก็โดดจากอันดับสุดท้ายขึ้นมาอยู่ระดับเดียวกับพวกเขา ขาวลือที่เกี่ยวข้อกับการโกงยังไม่หมดไป

ขนาดพวกครูยังจัดการเขาไม่ได้ คนคนนี้ร้ายกาจจริง ๆ

จิ้งก่าพาดหนังสือวิชาภาษาและวรรณคดีในมือลงที่โต๊ะเสียงดังปัง ทำคนรอบข้างผวาสะดุ้ง

เขาหรีตาลงครึ่งหนึ่ง เสียงที่เอ่ยออกมาทั้งเรียบเรื่อยและเย็นชา "ฉันหน้าตาดีมากใช่ไหม"

สายตาของคนรอบข้างถอยกลับไปยังอย่างรวดเร็ว

ตอนครูผู้คุมสอบถือข้อสอบเดินเข้ามาในห้องเรียนยังรู้สึกประหลาดใจว่าทำไมห้องนี้ถึงสงบเงียบจัง เธอเกาะของข้อสอบต่อหน้านักเรียน เมื่อเสียงกริ่งดังขึ้นก็ส่งลงไปทีละแถว

การสอบทั้งหมดดำเนินไปสองวัน

หลังสอบเสร็จแล้วยังต้องเรียนเพิ่มเติมอีกหนึ่งสัปดาห์จึงปิดเทอม ในหนึ่งสัปดาห์นี้ส่วนใหญ่ก็เป็นการอธิบายข้อสอบหลังผลคะแนนออก เมื่อกลับห้องเรียนไป นายเบิ้มซวีก็ถามเขา "พี่จิ้ง ต้องการคำตอบที่ถูกหรือเปล่า"

จิ้งชำเลืองมองอีกฝ่ายทีหนึ่ง "คำตอบที่ถูกจากแกเนี่ยนะ ฉันคงบ้าไปแล้ว"

นายเบิ้มซวีพุดอย่างไม่ยอมแพ้ "พี่อย่าดูถูกกันสิ! ผมเพิ่งได้ยินพวกกรรมการวิชาการคุยกัน คำตอบหลายข้อของผมเหมือนกับพวกเขาเลย! ข้อใหญ่ข้อแรกของวิชาเลขได้เท่ากับศูนย์!"

จิ้งหางตากระตุก "จริงเหรอ"

นายเบิ้มชวีว่า "จริงสิ พี่คิดได้เท่าไร"

"...หนึ่ง"

นายเบิ้มชวีมองลูกพี่อย่างสงสาร "งั้นพี่ผิดแล้ว"

ลูกพี่หลับตาแล้ว "ไปให้พ้น ห้ามคุยกับฉันอีก!"

จี้จี้รู้ลึกว่าตัวเองอาจจะเป็นโรคจิตกริตหลังการสอบ ไม่อย่างนั้นทำไม
วันเวลาที่รอคอยผลคะแนนหลังการสอบทุกครั้งถึงได้ยากจะทนทานขนาดนี้
โดยเฉพาะหลังจากรู้ว่าโจทย์ข้อแรกของวิชาคณิตศาสตร์ได้เท่ากับศูนย์
ความวิตกกังวลแบบนี้จะทำให้คนเป็นบ้าได้จริงๆ

อัดอั้นตันใจไปทั้งวัน ตอนเลิกเรียนขณะกำลังเก็บหนังสือเรียนซ้ำๆ
ชื่อก็หอบกระเป๋านักเรียนวิ่งมารอเขาแล้ว

เห็นจี้จี้ท่าทางเหมือนไม่มีความสุข ก็พิมพ์ข้อความถามเขาว่า

ชื่จี้ : 'เป็นอะไร สอบเหนื่อยเกินไปหรือ'

จี้จี้สายหน้า รวบรวมกำลังใจส่งยิ้มให้เธอ "เหนื่อยนิดหน่อย ไม่เป็นไร"

นายเบิ้มชวีที่อยู่ข้างๆ หลุดปากพูด "พี่จี้กำลังเหนื่อยใจนะ ตอนที่อยู่
ข้อสอบวิชาเลขข้อแรกคำตอบคือศูนย์ไม่ใช่หนึ่งก็ชื้อตอนจบของเรื่องเศร้า
ได้แล้ว"

จี้จี้ฉวยหนังสือขึ้นฟาดนายเบิ้มชวี

ชื่จี้เอียงศีรษะอย่างประหลาดใจ ก้มหน้าพิมพ์ข้อความ

ชื่จี้ : 'ไม่ใช่หะ คำตอบข้อแรกคือหนึ่ง'

จี้จี้ชงัก

นายเบิ้มชวีอึ้งไป

ไม่เชื่อก็เงยหน้าดูว่าฟ้าเบื้องบนเข้าข้างใคร!

เวลาล่วงเลยผ่านไปสามวัน อันดับผลคะแนนถูกเอามาติดบนบอร์ดประกาศ
ในเช้าวันศุกร์

จิ้งจอกไม่ได้ทำให้ตัวเองผิดหวัง เขาทำได้ถึงอันดับที่ผู้รุกรายกำหนดไว้
คือสอบติดอยู่ในท็อปสามร้อย ไปอยู่ในอันดับที่สองร้อยแปดสิบ ส่วนซีอิ๊ง
สอบติดที่อปลิบ อยู่ในอันดับที่เก้า

บนอันดับผลคะแนน ชื่อของทั้งสองเข้าใกล้กันมากขึ้นกว่าเดิม

เลิกเรียนแล้วเขาก็ไปหาซีอิ๊งที่ห้องสอง

เธอกำลังกินขนมอยู่กับเยวี่หลี่ พอเห็นเขาก็วิ่งออกมาทั้งปากเล็ก
พองตุ้บป่อง ในดวงตาเขามีแต่รอยยิ้ม ยื่นมือออกไปพาลงถาม "ประกาศนียบัตร
ของฉันทันละ"

ซีอิ๊งเหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นได้ ตะลึงไปสักพักก็รีบกลืนขนมในปากลงคอ
แล้วชี้ไปยังที่นั่งในห้องเรียนเพื่อบอกเขาว่าตนจะกลับไปเอา

จิ้งจอกใจอย่างที่เขาได้ยาก "ไปเถอะ"

เธอรุ่งรีบตัดแก้มกลับไปห้องเรียน ไม่นานเท่าไรก็ออกมา

ในมือถือกระดาษที่พับไว้หนึ่งแผ่นมาด้วย

วิ่งมาถึงตรงหน้าเขา 'ไม่รู้ทำไมเธอก็รู้สึกผิดอยู่หน่อยๆ จึงไม่กล้า
สบตาเด็กหนุ่ม ก้มหน้าและยื่นของให้เขา

จิ้งจอกรีบไปเปิดดู

ยังคงเป็นประกาศนียบัตรใบเดิม แม้แต่ระดับของสีที่จางกับรอยพับ
ก็ยังเหมือนกับแผ่นนั้นทุกกระเบียด

เพียงแต่ในประโยคที่ว่า 'เนื่องจากนักเรียนจิ้งจอกได้แสดงความสามารถ
โดดเด่นในงานแข่งกีฬาประจำฤดูใบไม้ร่วง' คำว่ารางวัลที่หนึ่งมาได้'
ตรงตัวหนังสือคำว่า 'งานแข่งกีฬาประจำฤดูใบไม้ร่วง' และคำว่า 'คำ
รางวัลที่หนึ่งมาได้' มีปากกาดำขีดทับและแก้เป็น 'เนื่องจากนักเรียนจิ้งจอก
ได้แสดงความสามารถโดดเด่นในการสอบปลายภาคของปีสอง' ได้คะแนน
เป็นลำดับที่สองร้อยแปดสิบ'

บนกระดานใบนั้นยังวาดเครื่องหมายโยงลูกศรว่าแก้สำนวนภาษา
เอาได้ด้วย!

จิ้งนี่ก็อยากจะตีคนตัวเล็กตรงหน้าเสียจริง

"นี่เธอเอาของใช้แล้วมาให้ฉันเหรอ!"

ช็อึงจนคำ

ฮือ ก็คนเขาง่วนอยู่กับการสอบปลายภาค ทำให้ไม่ไหวนี่นา

ใครจะไปรู้ว่านายจะมาขอประกาศนียบัตรเร็วขนาดนี้ ผลคะแนน
เพิ่งออกมาได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง เดิมทีฉันก็ไม่มีเวลาจะเตรียมให้อยู่แล้วนะ!

บทที่ 46

กริ่งบอกเวลาเข้าเรียนดังขึ้น

ซีอิ่งฉวยจึงหะคิดหนี แต่เขายืนมือมาขวาง ตัวเธอทั้งตัวจึงปะทะเข้ากับแขนแกร่งของเด็กหนุ่มตรงหน้า จี๋จิ้งโอบเอาไว้แล้วลากตัวเธอมาข้างหลังก่อนจะกอดเธอไว้กับผนัง

มือข้างหนึ่งของเขายันผนัง ข้างหนึ่งหยิกเข้าที่แก้มอ่อนนุ่มของเธอ "ยังคิดจะหนีอีก"

ตรงบันไดยังมีนักเรียนที่รีบเร่งเดินกลับห้อง พวกเขาแทบจะถูกภาพฉากนี้ทำให้ตะลึงจนลูกตาร่วง ซีอิ่งยังได้ยินเสียงใครบางคนร้องตะโกนขึ้นที่ทางเดิน "มาดูเร็ว! ตรงนี้มีคนโดนกอดผนัง!!"

เธอเขินสุดๆ แต่ผลึกจี๋จิ้งไม่ออก ใบหน้าแดงช้ำแล้ว

จี๋จิ้งดูเธอ "ว่ามา! จะชดเชยให้ฉันยังไง"

กริ่งเข้าเรียนดังขึ้นเป็นครั้งที่สองราวกับสัญญาณย่ำเตือน

ซีอิ่งร้อนใจอย่างยิ่ง โดยไม่ต้องคิดก็เขย่งเท้าจับที่แก้มซ้ายของเขาหนึ่งที

ต่อจากนั้นลูกที่กั้นอึ้งไป ซีอิ่งฉวยโอกาสบัดมือเขาออก แล้ววิ่งหายไปไม่เห็นเงาในพริบตา

ผ่านไปเนิ่นนานจิ้งจอกยี้ได้สติคืนมา เขายกมือขึ้นลูบใบหน้าตัวเอง ตรงที่เธอจอบยั้งหลงเหลือความเป็ยกขึ้นอยู่นิดหน่อย หัวใจเต้นเร็วมาก ในทางเดินตึกที่สงบเสียงหัวใจดังรัวเร็วเหมือนกับจะเต้นจนหลุดออกมาจากลำคอ

เขาสบถเบาๆ "แม่ง"

สบถเสร็จ แม้แต่ตัวเองก็ไม่รู้ว่ามุกปากหยักโค้งขึ้น

เมื่อกลับไปถึงห้องเรียน ครูวิชาภาษาและวรรณคดีกำลังแจกข้อสอบคืน เสียงดังวุ่นวาย นายเบิ้มชวีหยิบกระดาษข้อสอบของตัวเองกับของจิ้งจอกมาเทียบกันแล้วโวยวาย "พี่จิ้งเขียนให้ครบแปดร้อยตัวอักษรได้ยังไงเนีย! หรือว่าเขาจะซ่อนคุณสมบัตินักพูดเอาไว้!"

เมื่อเงยหน้าก็เห็นจิ้งจอกเดินเข้ามาด้วยใบหน้าน่ามย៉มอย่างมีลับลมคมใน จึงถามอย่างสงสัยใคร่รู้ "พี่จิ้ง มีเรื่องอะไรเธอถึงได้ตีใจขนาดนี้"

จิ้งจอกยื่นมือไปหยิบกระดาษข้อสอบของตนมาแล้วนั่งลง "ไม่มีอะไร"

"ไม่มีอะไรแล้วทำไมพี่ยี้มหน้าบานขนาดนี้" นายเบิ้มชวีว่า

"ฉันยี้มเธอ" จิ้งจอกย้อนถาม

นายเบิ้มชวีได้แต่สงสัย

กระดาษข้อสอบของแต่ละวิชาถูกแจกคืนมาอย่างต่อเนื่อง ส่วนมากจิ้งจอกจะเสียดคะแนนไปกับคำถามยากๆ ที่มีความซับซ้อน พวกคำถามพื้นฐานทั่วไปเขาไม่มีปัญหาแล้ว

คะแนนของกลุ่มนายเบิ้มชวีจะมากจะน้อยอย่างไรก็เพิ่มขึ้นจากเดิม ทำให้ในที่สุดคะแนนเฉลี่ยของห้องแก๊งก็ไม่ใช่ที่โหล่ของชั้นปีแล้ว

นี่ทำให้หลิวเหยาดีใจจะแย่ เรียกจิ้งจอกไปที่ห้องทำงานโดยเฉพาะ ทั้งยกย่องทั้งชมเชย สุดท้ายก็ถามเด็กหนุ่มด้วยสีหน้าปลอบปลืม "สนใจเป็นกรรมการวิชาการคอยคุมให้เพื่อนๆ เรียนหนังสือหรือเปล่า"

จิ้งจอกตอบ "ไม่สนใจครับ"

หลิวเหยาว่า "แล้วหัวหน้าห้องล่ะ"

จิ้งจ่องมอมนิ่งๆ

หลิวเหยาเห็นเขาปฏิเสธทันทีก็ไม่ได้ฝืนขอร้องต่อไป หยิบระเบียบของจิ้งจอกออกมา ซึ่งไปที่ช่องเบอร์โทรผู้ปกครองแล้วถามว่า "เบอร์นี้เธอเติมมั้ยจ้ะ" ใช้ใหม่ตัวแสบ ตั้งแต่ปีหนึ่งถึงตอนนี้ครูไม่เคยโทรติดเลย ผลการเรียนเธอในตอนนี้ก้าวหน้ามาก ครูอยากคุยกับพ่อแม่ของเธอหน่อย โรงเรียนกับผู้ปกครองร่วมมือกันจะยังเป็นประโยชน์ต่อการเรียนของเธอ"

สีหน้าไม่ยี่หระของจิ้งจ่องเคร่งขรึมขึ้น เอ่ยเสียงเรียบว่า "ไม่จำเป็นครับ"

หลิวเหยาขมวดคิ้วมองเด็กหนุ่มตรงหน้าเหมือนจะเดาอะไรได้ก็เอ่ยอย่างทอดถอนใจ "ลูกจะโกรธเกลียดพ่อแม่ได้สักกี่น้ำ พวกเขาต่างก็วาดหวังให้เธอได้ดีกันทั้งนั้น พุดคุยแลกเปลี่ยนกันสักหน่อย เรื่องขัดแย้งจะใหญ่แค่ไหน..."

จิ้งจอกตัดบทอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเหลืออด "ไม่มีเรื่องอะไรทั้งนั้นผมขอตัวก่อน"

จบคำก็ไม่รอให้หลิวเหยาตอบโต้ หมุนตัวเดินออกจากห้องทำงานไปเลย

หลิวเหยามองแผ่นหลังเย็นยะเยือกของเด็กหนุ่มแล้วทอดถอนใจอย่างจนปัญญา ตอนนั้นเองก็นึกอะไรขึ้นได้จึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรออกไปหาคนคนหนึ่ง "ฮัลโหล...ครูใหญ่ใจ๋ ผมคือหลิวเหยาครับ ไซ้ ผมอยากถามอะไรคุณหน่อย คุณรู้จักกับพ่อแม่ของจิ้งจ่องห้องผมไซ้ไหม ผมอยากติดต่อพ่อแม่เขามาคุยเรื่องผลการเรียนของเขาสักหน่อย ติดต่อไม่ได้มาตลอดเลยครับ" ไม่รู้ว่าทางฝั่งนั้นพูดอะไรมา สีหน้าของหลิวเหยาจึงตื่นตะลึงไปเล็กน้อย "อย่างนี้เองเหรอ" ชะงักไปครู่หนึ่งก็พูดต่อว่า "ได้ครับ... จิ้งนรภวนคุณส่งเบอร์โทรของพ่อเขามาให้ผม ผมจะติดต่อไปสักหน่อย"

ไม่นานก็ได้รับเบอร์โทรศัพท์ที่ครูใหญ่ส่งมาให้ หลิวเหยากดโทรออกไป เนื่องจากเป็นเบอร์ส่วนตัว คนที่รับจึงเป็นเจ้าของตัวโดยตรง ปลายสายทักเสียงขรึมว่า "สวัสดีครับ?"

หลิวเหยาเอ่ย "ไซ้คุณจี้หรือเปล่าครับ ผมคือครูประจำชั้นของจิ้งจอกชายคุณ ผมแค่หลิว"

ทางนั้นชะงักไป แม่แต่ลมหายใจก็ยังหนักหน่วงขึ้นมา "ครับ ผมเอง
 จี๊ริงเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือครับ"

หลิวเหยารีบพูดต่อว่า "เปล่าครับ เป่ล่า เขาสบายดี ที่ผมติดต่อคุณ
 ก็เพราะอยากคุยกับคุณสักหน่อยเรื่องการเรียนรู้ของลูกชายคุณ แม้ว่า
 ภาระหน้าที่ทางการเรียนส่วนใหญ่จะมีโรงเรียนและครูคอยเฝ้าดูแล
 แต่ในการเติบโตของนักเรียน ผู้ปกครองก็มีส่วนสำคัญมาก สภาพของจี๊ริง
 ในตอนนี้มันคงดี ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว แต่หวังว่าผู้ปกครองอย่างพวกคุณ
 จะให้ความร่วมมือกับเราเยอะๆ ร่วมกันดูแลส่งเสริมความก้าวหน้าของเขาครับ"

ในสายโทรศัพท์ไม่มีเสียงพูดอยู่นาน

หลิวเหยาพูดฮัลโหลอยู่สองครั้งอย่างนึกแปลกใจ ทางนั้นเหมือน
 เพิ่งได้สติขึ้นมา น้ำเสียงที่มุ่มต่ำสั้นเครือเล็กน้อย "ขอโทษนะครับคุณครูหลิว
 ความหมายของคุณคือ... จี๊ริงก้าวหน้าขึ้นมากหรือ"

หลิวเหยาเอ่ยอย่างดีใจ "ใช่ครับ สอบปลายภาคเทอมนี้เขาติดอยู่ในช่วง
 สามร้อยอันดับแรก ตอนเปิดเทอมเขายังเป็นที่สุดท้ายของชั้นปีอยู่เลย
 ความก้าวหน้านี้แม่แต่บรรดาครูอย่างพวกเราก็ยังรู้สึกเหนือความคาดหมาย
 แต่ว่าเด็กคนนี้นี่ฉลาด ตอนนี้จะพยายามอย่างแข็งขัน ยังมีเวลาอีกครั้งปี
 ถัดรักษาความตั้งใจแบบนี้ต่อไปได้เรื่อยๆ ผมเชื่อว่าเขาจะต้องได้ผลคะแนน
 ที่ดีเยี่ยมมากในการสอบเข้ามหา'ลัยแน่"

โทรศัพท์ฝั่งนั้นมีเสียงหายใจแรงๆ ดังแล้วดังอีก ผ่านไปนานมาก
 ก็เอ่ยเสียงขมิ้มว่า "รู้แล้วครับ ขอบขอบคุณครับคุณครูหลิว มีเรื่องอะไรที่ต้องการ
 ความร่วมมือจากผม คุณติดต่อได้ตลอดนะครับ นี่เป็นเบอร์ส่วนตัวของผม"

หลิวเหยาารู้สึกว่าคุณพ่อของจี๊ริงพูดคุยด้วยง่ายอยู่ ไม่รู้ว่าเด็กคนนั้น
 ทำไมแม่แต่จะพูดยังไม่ยอมพูดถึง คุยไปได้สิบกว่านาที ขณะบทสนทนา
 ใกล้เคียงลง หลิวเหยาที่พลิกกระเป๋นของจี๊ริงส่วนนั้นออกดู "ใช่แล้วคุณจี๊
 ผมอยากถามสักหน่อย เบอร์โทรศัพท์หมายเลข 180XXXX นี่เป็นเบอร์
 ของผู้ปกครองท่านไหนครับ นี่คือนเบอร์ติดต่อผู้ปกครองที่จี๊ริงทิ้งไว้ให้

ตอนเข้ามาเรียน ทุกครั้งที่ใครไปก็ไม่มีคนรับ"

ฝั่งนั้นชะงักไป เอ๋อเสียงแผ่วว่า "นั่นคือเบอร์ของแม่เขา"

"แล้วทำไมถึงไม่มีคนรับหรือครับ"

"แม่เขาเสียชีวิตไปหลายปีแล้วครับ"

หลิวเหยาเงยบไปครู่หนึ่ง "ขอโทษด้วยครับคุณจี้"

ปลายสายหัวเราะ "ไม่เป็นไรครับ จี้รังเด็กคนนี้... ต้องขอขอบคุณคุณครูหลิวด้วยแล้วครับ"

"แน่นอนอยู่แล้วครับ"

เวลาเรียนเพิ่มเติมที่เหลือโดยรวมแล้วใช้ไปกับการอธิบายข้อสอบ

การบ้านที่กองพูนเป็นเนินเขาไม่อาจหยุดยั้งความตื่นเต้นเต็มใจของเหล่านักเรียนที่มีต่อช่วงเวลาปิดเทอมฤดูหนาวได้ เมื่อกริ่งเลิกเรียนคาบสุดท้ายดังขึ้น ชั้นเรียนมากมายหลายห้องก็มีเสียงโห่ร้องอย่างตื่นเต้นยินดีลุดออกมา "ปิดเทอมแล้วโว้ย!"

บรรดานักเรียนต่างสะพายกระเป๋าพุ่งตัวออกจากโรงเรียนเหมือนม้าพยศหลุดจากบังเหียน เริ่มต้นวันปิดเทอมของพวกเขา

เพราะการบ้านเยอะกระเป๋านักเรียนหนัก ผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยจึงขับรถมารับลูกหลานของตนเอง อวี๋ฉิ่งก็บอกอวี๋จู้กับซีอิ่งไว้แต่แรกแล้วว่าพวกเขาไม่ต้องนั่งรถประจำทางกลับ ให้รอดตนมารับ

บริเวณประตูโรงเรียนรถติดทีเดียว ทุกหนแห่งมีแต่รถกับคน ตำรวจจราจรกำลังกำกับดูแลการสัญจร อวี๋จู้มองไปทั่วทุกที่แต่หารถของพ่อตนเองไม่เจอที่หาเจอโดยบังเอิญกลับเป็นรถของจี้เซียน

เธอขับรถเฟอร์รารีสีแดงมา ดูโดดเด่นเป็นพิเศษเมื่ออยู่ท่ามกลางรถเก๋งธรรมดา

อวี๋จู้มองเห็นเธอก่อน ลังเลอยู่ว่าควรจะไปทักหญิงสาวหรือไม่ แต่จี้เซียนเคยชินกับการรักษาภาพลักษณ์สวยเยือกเย็นเมื่ออยู่ท่ามกลาง

สภาพแวดล้อมข้างนอก ใส่ชุดหูฟังตัวและสวมแว่นตาดำ ดูเย็นชา
ไม่น่าเข้าใกล้

ถ้าเกิดเธอไม่สนใจตอนขึ้นมา ก็จะทำลายความมั่นใจในตัวเองของเขามาก
ด้วยเหตุนี้อิวี่จึงแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นอีกฝ่ายและถือกระเป๋านักเรียน
เดินไปข้างหน้า จี๋เซียนหันมาพอดีก็ชะงักไปครู่หนึ่ง เลื่อนแว่นตาลงมา
ส่งยิ้มกว้างให้เขา "เฮ้! ไอ้หนู บังเอิญจัง"

ตอนนั้นเองอิวี่จึงค่อยหยุดยืนนิ่ง รู้สึกเกร็งไม่เป็นตัวของตัวเอง
"คุณมารับจี้จี้เหรอครับ"

จี๋เซียนยิ้มพรางพยักหน้า "ใช่" เธอมองกระเป๋านักเรียนใบใหญ่บนตัวเขา
แล้วถามเขาว่า "กระเป๋าเรียนหนักหรือเปล่า จะขึ้นรถก่อนไหม รอจี้จี้
ออกมา พี่สาวจะขับรถไปส่งเธอเอง"

อิวี่ส่ายศีรษะ "ไม่ต้องหรอก พ่อผมจะมารับผมแล้ว"

จี๋เซียนเข้าใจ เมื่อเธอยิ้มออกมาก็ไม่เหลือความรู้สึกเย็นชาห่างเหินนั้นแล้ว
ตระกูลจักรกรรมพันธุ์ดี คนหนึ่งก็จี้จี้ คนหนึ่งก็จี๋เซียน ต่างเป็นเหตุให้บ้านเมือง
ล่มจมได้

อิวี่จี้ไม่คอยกลัววางสายตามนโฉบหน้าของจี๋เซียน กล่าวตะกุกตะกักว่า
"จี้...จี้ผมไปละ"

จี๋เซียนพยักหน้า แล้วลูๆ ก็นึกอะไรขึ้นได้ จึงถามเขาว่า "ไอ้หนู ช่วงนี้
จี้จี้อยู่ที่โรงเรียนทำตัวดีมากเลยใช่ไหม"

อิวี่จี้ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง คิดแล้วก็พบว่าไม่คอยได้เห็นจี้จี้มีเรื่อง
ทะเลาะวิวาทจริงๆ จึงพยักหน้า

ในดวงตาจี๋เซียนมีแต่รอยยิ้ม อดเอ่ยออกมาอย่างกระหึ่มยิ้มย่องไม่ได้
"ฉันได้ยินครูประจำชั้นเขาบอกว่าเธอมีผลการเรียนจี้จี้ก้าวหน้าขึ้นมา
สอบปลายภาคยังสอบได้ที่สองร้อยแปดสิบ"

ไม่รู้ว่่าอิวี่จี้ไปเอาใจที่อยากเปรียบเทียบมาจากไหน "ผมสอบ
ได้ที่หนึ่งร้อยเก้าสิบ"

จีเขียนหนึ่งอึ่งก่อนจะหัวเราะคิกออกมา "อืม นายก็เก่งมาก" เธอยิ้มอย่างมีนัยลึกซึ้ง "พวกเธอสองคนให้กำลังใจร่วมมือก้าวหน้าไปด้วยกัน เก่งมากๆ"

อวีจู้ครุ่นคิด *ทำไมเหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง*

ตำรวจจราจรถือแท่งไฟจราจรเดินมา "มา ขยับมาทางนี้อีกนิดหนึ่ง"

จีเขียนโบกมือให้อวีจู้ "ไอ้หนู ปิดเทอมฤดูหนาวถ้ามีเวลาก็มาเล่นที่บ้านเราพร้อมจี้รังได้นะ พวกคุณปู่ คุณารองของฉันจะต้องชอบเธอแน่"

จีเขียนขับรถจากไปแล้ว ทิ้งให้อวีจู้สับสนอยู่คนเดียวท่ามกลางสายลม

ใครมันอยากจะไปให้คุณปู่กับพ่อของจี้รังมาชอบกัน!

คุณที่สาวเข้าใจอะไรผิดไปหรือเปล่า?!

นักเรียนเดินออกมาจากโรงเรียนกันอย่างต่อเนื่อง จีเขียนจอดรถเสร็จแล้วก็โทรหาจี้รัง เสียงรอสายเพิ่งจะดังขึ้นสองครั้งที่กระจกหน้าต่างก็มีคนเคาะ จี้รังยื่นถือโทรศัพท์มือถืออยู่ข้างนอก จ้องมองด้วยใบหน้าเฉยชา

จีเขียนลดกระจกหน้าต่างรถลง "ขึ้นมาสิ ตรงนี้ไม่ให้จอดนาน"

จี้รังเหลืออด "พี่มาทำไมอีก"

จีเขียนถลึงตาใส่เขา "อะไรคือมาทำไมอีก เทอมนี้ฉันเพิ่งมาแค่สองครั้งเองไม่ใช่เหรอ" เธอมองกระเป๋านักเรียนในมือของน้องชายที่ดูแล้วทั้งหนักทั้งหน่วงก็ใจทำเป็นแปลกใจ "ในกระเป๋านายใส่อะไรทำไมดูหนักอย่างนี้ คงไม่ใช่ก้อนอิฐไว้มีเรื่องทะเลาะวิวาทใช่ไหม"

จี้รังคร้านจะสนใจเธอ "มีอะไรก็ว่ามา"

จีเขียนมำปากยิ้ม "ได้ยินว่าเทอมนี้นายสอบได้ไม่เลวเหรอ"

จี้รังสีหน้าขมขื่น "ใครบอกพี่"

จีเขียนเบะปาก "พี่นายคนนี้มีลูกจ้างได้สังกัดแปดพันคน อยากสืบถามเรื่องแค่นี้ทำไมไม่ได้เหรอ ใช้ได้นี้ไอ้ตัวแสบ ฉันยังนึกว่าจะเกกมะเหรกไปจนเรียนจบ ม.ปลาย"

จี้รุ่งกลอกตาใส่เธอ

จี้เขียนเกาะขอบหน้าต่างรถพลงงัยกั้วหลิวตาถาม "ทำไมอยู่ๆ ถึงขยับแล้วล่ะ เป็นเพราะว่าใครบางคนหรือเปล่านะ"

จี้รุ่งนั่งหันไปครู่หนึ่ง บนใบหน้าฉายแววไม่เป็นธรรมชาติ พุดอีกอึกว่า "ไม่เกี่ยวกับพี่!"

จี้เขียนอยู่ในวงการธุรกิจมาหลายปี ความสามารถในการดูสีหน้าคน ละเอียดยิบ ชั่วขณะเดียวก็จับความผิดปกติของน้องชายได้ ในใจเธอรับรู้ ทั้งประทับใจและชื่นชมอยู่น้อยๆ แต่ไม่แสดงออกมาบนใบหน้า แล้วถามเขา ไปเรื่อยๆ "ปีนี่กลับบ้านมาทดลองตรุษจีนไหม"

สายตาจี้รุ่งเย็นเยียบลง หลุบตาลงพลงงัยกั้วก่อนแคะ "ทำไมผมต้องไปทดลองตรุษจีนบ้านคนอื่น"

"บ้านคนอื่นนะอะไร!" จี้เขียนถูกยั่วจนเกิดไฟโทสะ "นั่นมันบ้านนาย!"

จี้รุ่งหันตัวเดินจากไป

จี้เขียนถูกเขายั่วโมโหเจียนตายแล้ว "นาย! บทจะอารมณ์เสียก็อารมณ์เสีย! ผลการเรียนดีขึ้นแล้ว นิสัยช่วยดีขึ้นหน่อยไม่ได้หรือไง!"

จี้รุ่งเดินก้าวยาวจากไปไกลไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับ ไม่นานก็หายไปท่ามกลางฝูงชน

เธอโมโหขุ่นขี้ ใช้เวลาสงบอารมณ์อยู่นานก็หยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาโทรหาจี้เหวยเยียน "ฮัลโล่ คุณอารอง หนูเจออารังแล้วนะคะ"

"เป็นยังไงบ้าง เขาตกลงไหม"

"ไม่ค่ะ พอหนูพูดว่ากลับบ้านเขาก็เดินหนีไปเลย"

ทางฝั่งนั้นถอนหายใจ "ช่างเถอะ ค่อยๆ ละกัน"

จี้เขียนอดปลอบใจไม่ได้ "คุณอารอง อย่าเศร้าไปเลยนะคะ ตอนนี้อารังเริ่มเปลี่ยนไปแล้ว เขาจะค่อยๆ โตขึ้น แล้วก็เข้าใจว่าตอนนั้นคุณอา..."

จี้เหวยเยียนหัวเราะ "เขียนเขียน อาจจะไปประชุมแล้ว"

จี้เขียนมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่มีตกลงแล้วก็ถอนหายใจ

ปิดเทอมฤดูหนาวเริ่มต้นขึ้นในลักษณะนี้

อวีจี้เป็นคนแรกที่เปิดเทอมแล้วถึงค่อยทำการบ้านชดเชยอย่างบ้าคลั่ง แต่แต่ละวันจะออกไปเที่ยวเตร่ข้างนอก อู้อิงหว่าโมโหต่อว่าลูกชายอยู่ทุกวัน "หัดเอาอย่างพี่สาวแก็ไต๋ใหม่ พี่สาวแก็สอปไต๋ที่เก๋ของชั้นยังไปทวนหนังสือที่หอสมุดทุกวัน เมื่อไหร่แก็จะรู้ความได้สักครึ่งของพี่สาวแก็!"

อวีจี้ว่ลลอกตา แค้นใจอยากขายพี่สาวเขาไปเสียเลย

เธอไปทวนหนังสือที่หอสมุดที่ไหนเล่า!

เธอกำลังออกเตตอยู่!!

จี้จี้จี้เธออยู่ที่หอสมุดทุกวัน!!!

อ้างชื่อของการทวนหนังสือเพื่อทำเรื่องอย่างการออกเตต! แถมยังเอาเงินปิดปากเขาอีก! ถ้าไม่ใช่เพราะเล่นเกมในร้านอินเทอร์เน็ตใช้เงินเปลืองล่ะก็ เขาคงไม่โดนซื้อตัวไปง่ายๆ อย่างนี้หรอก!!

วันก่อนวันสิ้นปี จี้จี้ที่ไม่เคยทำการบ้านปิดเทอมฤดูหนาวมาก่อน ก็ทำการบ้านทั้งหมดจนเสร็จ

ซึ่งทำการบ้านเสร็จก่อนเขาหลายวัน สองสามวันมานี้ที่เขาทำแบบทดสอบ เธอก็ใช้เวลาทวนเนื้อหาก่อนเรียนของปีสองเทอมถัดไปด้วยตัวเอง

เธอฉลาดสุดๆ ไปเลย

เขาภูมิใจจัง

เมื่อออกมาจากหอสมุด หิมะก็กำลังตกอีกแล้ว

"จะฉลองตรุษจีนแล้ว พรุ่งนี้ไม่ต้องมาหอสมุดแล้วนะ อยู่บ้านฉลองตรุษจีนกับพวกเขาไปดิจ้" จี้จี้ก้มหน้าผูกผ้าพันคอให้เธอ พันรอบทบแล้วทบเล่า แม้แต่คางก็ยังพันเอาไว้ ใบหน้าครึ่งหนึ่งที่โผล่ออกมาข้างนอกทั้งน่ารักและดูดี

ซึ่งพยักหน้า

จี้จี้ยิ้มและลูบศีรษะเธอ "ไป กลับบ้าน"

ทั้งสองเดินออกมาข้างนอกเตรียมจะข้ามถนน รถลินคอล์นสีดำคันหนึ่งหยุดลงที่ด้านข้าง

จี้ร้องสีหน้าเคร่งขรึม หน้าตารวดค้อยๆ ลดลง จี้เหวี่ยงเยียนนั่งอยู่ข้างใน ทักทายลูกชายด้วยรอยยิ้มอบอุ่น "อาร์จ" แล้วก็มองซีอิ่งที่อยู่ข้างๆ เขา "นี่เพื่อนลูกเธอ"

ความอ่อนโยนต่อซีอิ่งเมื่อครู่นี้ของจี้ร้องได้ปลาสนาการหายไปทั้งหมด เหลือเพียงความเฉยชาที่เย็นยะเยือก "คุณมาทำอะไร"

จี้เหวี่ยงเยียนไม่ถือสาต่อความเพิกเฉยนั้น "พ่อเพิ่งประชุมเสร็จ ผ่านมาทางนี้พอดี เมื่อคืนก็เห็นแก๊งนี้กว่าตาผาดไป" เขามองซีอิ่ง "หิมะตกหนักแล้วลงไปส่งพวกเธอกลับบ้านไหม"

"ไม่ต้อง" จี้ร้องปฏิเสธเสียงเย็น

ซีอิ่งมองสำรวจผู้ชายข้างในรถอย่างสงสัยใคร่รู้

จี้ร้องดึงข้อมือเธอ แทบจะหันตัวเดินจากไปอย่างหยาบกระด้าง

จี้เหวี่ยงเยียนอ่อนเสียงเบาว่า "อาร์จพรุ่งนี้เป็นวันสิ้นปีแล้ว กลับบ้านมาฉลองตรุษจีนเถอะ"

จี้ร้องหันกลับไปทันที ในดวงตาทารุณเยือกแข็งเสียยิ่งกว่าหิมะน้ำแข็ง "กลับบ้านเธอ ผมยังมีบ้านอยู่เธอ บ้านของผมไม่ใช่ถูกคุณพังลงกับมือหรือไง!"

ราวกับตัวเขามีหนามงอกออกมาที่สว่าง ที่มืดแทงจนทุกคนที่เข้าใกล้ ล้วนเจ็บปวด

ข้อมือซีอิ่งถูกเขาบีบจนเจ็บ

แต่เธอก็ไม่คืนรน แค่มองเท้าขึ้นแล้วลูบศีรษะของเด็กหนุ่มอย่างอ่อนโยน

จี้ร้องนั่งลงไป ได้สติขึ้นจากอารมณ์ที่เดือดปะทุ

เขาก็มลงมองเด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างตัว เธอส่งยิ้มให้และใช้ฝ่ามือปิดเบาๆ บนเส้นผมของเขาค่อยๆ เติบโตไปด้วยเกล็ดหิมะ เหมือนกำลังพูดว่า 'อย่าโกรธเลยนะ'

ความหื่นกรึ่มมในกันบึ้งดวงตาเด็กหนุ่มจางหายไปทั้งอย่างนี้
เขาจัดหมวกให้เธอดีๆ แล้วจูงมือเธอใหม่อีกครั้ง เอ่ยเสียงเบาว่า
"ไม่โกรธแล้ว ไปกัน"
แล้วก็ไม่มองจี๋เหวยเยี่ยนอีก
ซึ่งยิ่งถูกเขาจูงเดินออกไปหลายก้าว หันมามองผู้ชายในรถที่มีสีหน้า
ท่าทางอมทุกข์ แล้วโบกมือให้อย่างน่าเอ็นดู
จี๋เหวยเยี่ยนตกตะลึง
เขายิ้มและโบกมือให้เด็กสาว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3x7id5m>